

Prológus

A faházat olyan szívbe markoló csecsemő sírás töltötte be, amelyhez foghatót a kolónia tagjai még soha nem hallottak. A fekete hajú, hosszú szakállú férfi, aki azt hitte, többé nem érheti őt meglepetés, döbbszent arccal nézett a karjában tartott kislányra. A szívében újra fellángoló meleg együttérzés és szeretet egy szempillantás alatt száműzték a keserű gúnyt. Miközben védelmezően átölelte az aprócska testet, az újszülött fülébe súgott valamit, olyan halkán, hogy azt leendő gondozói nem érthették. A kislány a szavak hallatán, mintha csak értette volna jelentésüket, egyetlen szívdobbanásnyi idő alatt megnyugodott. Kétségbeesetten kapálózó tagjai elernyedtek, arca pedig kisimult. Most látszott csak, milyen szépek, szabályosak a vonásai, milyen puha és finom a bőre. Szeme smaragd zöld volt, fejbőrét pedig – újszülött kora ellenére – igencsak sűrűn borították a vörös hajszálak.

Donn gépiesen nyúlt újdonsült pártfogoltjáért. Most, hogy véget ért a szertartás, és a különös férfi érintésének megszűnésével együtt az ibolyaszínű fények is kihunytak, amelyek őt és női élettársát, Leát hozzá kötötték, mindkettőjükből elmúlt az a kellemetlen bizsergés. Ám kétszer egy életben igazán meghozhattak ennyi áldozatot azért, hogy eleget tegyenek a kötelességüknek, és létrehozzanak egy teljes egységet.

– Nagyon szép kislány – mondta Lea közönyös hangon. Férfi élettársa azonban homlokráncolva szemlélte az új jövevényt.

– Igen, nagyon takaros kis teremtmény, de mi történt a hajával? És miért csapott olyan elviselhetetlen lármát az előbb?

A szakállas férfinak minden önuralmára szüksége volt, hogy leküzdje magában az újult erővel feltörő, tömény megvetést.

– A gyermeknek kétségkívül akad néhány szokatlan tulajdonsága.

– Nincs semmi baj – fordult férfi élettársához Lea. – Minden pártfogolt képes beilleszkedni a kolóniába, csupán a megfelelő nevelésre van szüksége. Mi pedig már egyszer bizonyítottunk; Devennel is remek munkát végzünk.

– Igazad lehet – bólintott Donn, majd ismét a szakállas férfihez intézte szavait. Savós színű szemében – érkezésük óta először – valamiféle tisztelet tükröződött.

– Custodis Animarum, uram, milyen nevet adsz neki?

A férfi néhány szívdobbanásnyi ideig hallgatott. Az ősrégi kötetek alatt roskadozó könyvespolcok súlyosan tornyosultak Donn és Lea fölé, a kandallóból felszálló füstölő illat pedig egyre fojtogatóbbá vált számukra, miközben Custodis Animarum csendbe burkolózott.

– Kyra – mondta ki végül a férfi, majd halk hangon, mintha csak saját magának magyarázkodna, ezt mormolta: – Alaposan meg kellett fontolnom a döntésemet. Nála különlegesebb gyermek nem született még a Faluban.

*

A kisfiú a faház ajtaja előtt ücsörgött, és merengve nézte a gyorsan sötétülő égboltot. Gondozói elmagyarázták neki, hogy velük kell jönnie, hiszen nem hagyhatják őt magára, a születés szertartását azonban nem láthatja. Tilalom ide vagy oda, Deven a nap folyamán többször is azon kapta magát, hogy az újszülött pártfogolt felé kalandoznak gondolatai. Tudta, hogy az ilyesmi szabályellenes, különösen azóta, hogy megkezdte az inaskodást férfi gondozója mellett az Építészeti Hivatalban. Noha Donnhoz és Leához hasonlóan nagyon várta már, hogy egy kislánnyal kiegészülve igazi egységgé váljanak, mégis azt kívánta, bár lennének már túl ezen a rendhagyó napon, amely megzavarja őt a tanulmányaiban. Bár válna már az újszülött fantáziaképekből hús-vér lénné és kézzelfogható kötelezettségek sorává, amelyet mátol ők hárman, és a hatévesnél fiatalabb pártfogoltakra felügyelő Őrző fognak ellátni. Deven idáig jutott gondolataiban, amikor végre kitárult a faház ajtaja.

– Nálatok van? Megnézhetem már? – kérdezte a kisfiú engedelmesen a gondozóitól.

Miután Lea szó nélkül leguggolt pártfogoltja mellé, Deven érdeklődve hajolt a kicsiny jövevény fölé, aki időközben mély álomba merült.

– Egészen aranyos. De mi baja a hajának? Olyan a feje, mintha rozsdásodna.

Donn szemrehányó pillantást vetett a kisfiúra.

– Deven, már elmúltál nyolc éves! Ennyi idősen már tudnod illene, hogy nem beszélünk ilyen nyíltan mások normálistól eltérő tulajdonságairól! Emellett – tette hozzá a férfi valamivel enyhébb hangon –, ha bármi baja lenne az új kis pártfogoltunknak, a mi dolgunk segíteni rajta.

Látogatás a Feledés Dombján

A vörös hajú, törékeny újszülött figyelmes és jószívű, mégis meglehetősen magányos kis pártfogoltta cseperedett, olyan képességekkel, amelyeket a kolónia tagjai elképzelni sem mertek.

A felnőttek és a pártfogoltak egyaránt tartottak Kyrától, csupán azért, mert más volt, mint ők. Bár ugyanarra a szürke világra született, mint a Faluban élő összes többi ember, ő mégis magában hordozta a képességet, hogy környezetén túlra tekinthessen. Éjjelente, amikor aludt, különös, titokzatos képeket látott, melyek semmiképpen sem tartozhattak nappali életéhez. A kislány tudattalanul vándorolt keresztül olyan világokon, amelyeknek leírására az általa tanult nyelv teljességgel alkalmatlan volt. Kyra mindezt cseppet sem tartotta furcsának vagy félelmetesnek. Éppen ellenkezőleg, a színes, kifejező képek végtelenül nyugtató hatással voltak rá.

Jó néhányszor eltöprengett rajta, melyik szó lenne alkalmas arra, hogy leírja csodálatos éjjeli látomásait. "*Álom*", hallotta elméjében a számára addig teljesen ismeretlen kifejezést. Tetszett neki a szó dallama. Olyan volt, mintha valamiféle rejtett mágiát hordozna magában. A "*mágia*" kifejezés szintén új volt számára. Egy halovány, kissé hűvös hajnalon rajzolódott ki benne először a szó képe, amikor álmából visszatérve olyan emberekre emlékezett vissza, akik különös dolgokat tettek.

A kislány élénken vissza tudta idézni egy tömzsi, hosszú bajszos, enyhén kopaszodó férfi alakját, aki pusztán kimondott szavaival elérte, hogy az előtte magasodó, tűzifává aszott almafa új életre keljen. Abban a pillanatban, ahogy a "*varázsige*" elhangzott, a korhadtan csüngő ágak mintha kábulatból tértek volna magukhoz, lassan megmozdultak, és ismét diadalmasan törtek az éltető napfény felé. A vékony, elcsökevényesedett gyökerek újra szomjasan inni kezdték a tápláló talajvizet, életet szállítva ezzel a fának. A törékeny gallyak megerősödtek, s máris friss hajtások bontakoztak ki rajtuk, amelyek hatalmas, sötétzöld levelekké fejlődtek. Néhány pillanat leforgása alatt az almafa immár életerős ágai roskadoztak a sok ízletes gyümölcstől, a tömzsi férfi pedig beleveszett a hálát rebegő, ez idáig "*éhező*", csontsovány emberek sokaságába.